

Ad 2

Bisfenol-A er blandt de 40 mest producerede industrikemikalier i verden. Undersøgelser har påvist, at stoffet kan forøge væksten af allerede induceret brystkræft, øge vægten af prostata, reducere sædkvaliteten og fremskynde unge pigers pubertet¹¹). I nogle lande har politikerne allerede taget konsekvensen. F.eks. vedtog byrådet i San Francisco i juni 2006 et forbud mod produktion og salg af bisfenol-A i produkter til børn under 3 år. EU har netop offentliggjort en ny risikovurdering af bisfenol-A. Denne lægger ikke op til en skærpelse af indsatsen mod kemikaliet.

Derfor foreslås det, at der hurtigst muligt tages initiativ til at udfase stoffet bisfenol-A i bl.a. legetøj og sutteflasker gennem frivillige aftaler med producenterne. Dette bør ske med udgangspunkt i forsigtighedsprincippet. Hvorfor løbe risikoen og f.eks. bruge sutteflasker med bisfenol-A, når der findes et udmærket alternativ?

Ad 3 og 4

En væsentlig kilde til påvirkning af den menneskelige organisme med hormonforstyrrende stoffer er kosmetikprodukter samt hudpleje- og hygiejneprodukter. Stofferne kan optages gennem huden og fortsætter ud i blodbanen. Hvis en kvinde er gravid, vil fosteret derfor også optage stofferne via navlestrengen, og et barn, der ammes, vil optage dem gennem brystmælk.

Miljøstyrelsen igangsatte i 2006 en kampagne for at få gravide, ammende kvinder og børn til at undgå produkterne med hormonforstyrrende stoffer. Forslagsstillerne mener, at regeringen med baggrund i forsigtighedsprincippet bør gå endnu videre end blot at informere om, at de hormonforstyrrende stoffer er miljø- og sundhedsskadelige. Forslagsstillerne foreslår, at der udarbejdes en plan for, hvorledes de hormonforstyrrende stoffer kan afvikles i kosmetik, hudplejeprodukter, hygiejneprodukter og parfume inden for 5 år. I den forbindelse bør den i kemikalieforligets aftalte undersøgelse af brugen af afgifter fremskyndes. Det Radikale Venstre ønsker at pålægge kosmetik og hudpleje- og hygiejneprodukter, som indeholder hormonforstyrrende stoffer, så høje afgifter, at der er maksimalt incitament til ikke at bruge dem. Det er f.eks. fuldstændig uacceptabelt, at der bruges kemikalier med hormonforstyrrende virkning som denatureringsmiddel i parfume, alene fordi det er det billigste.

Ad 5

Ftalater og pvc er stadig udbredt i udstyr til medicinsk brug på danske hospitaler. Hormonforstyrrende

stoffer i sådanne produkter kan være problematiske, fordi patienter ofte er i direkte kontakt med produkterne gennem længere tid. Patienter med svækket immunforsvar samt børn og nyfødte er særlig udsatte over for eksponeringen af hormonforstyrrende stoffer. På trods af, at der gennem en årrække har været øget opmærksomhed på problemet, eksisterer der stadig træghed i systemet over for en ændret indkøbspolitik.

Der eksisterer i dag tilgængelige konvertible alternativer til ftalat- og pvc-holdige produkter, hvilket Miljømærkning Danmarks (tidligere Miljømærkesekretariatets) arbejde for at svanemærke dialyseposer og infusionsæt er et bevis på¹²). Forslagsstillerne foreslår, at der arbejdes målrettet frem mod en udfasning af ftalater og pvc i medicinsk udstyr på de danske hospitaler i løbet af 3 år. En dansk udfasning af ftalater og pvc i sygehusudstyr skal supplere en styrket indsats for et forbud på europæisk niveau.

En række lægemidler indeholder i dag hormonforstyrrende ftalater som f.eks. dibutylftalater (DBP). Ftalaterne er ikke en del af det virksomme stof i lægemidlerne, men blot et hjælpemiddel/fyldstof og bør derfor udfases. Ved indtag af bestemte lægemidler kan grænseværdierne for ftalater overstiges med helt op til 2.000 pct. om dagen for en patient. Dette kan påvirke hormonbalancen hos patienten, og i tilfælde af graviditet kan fosterets naturlige udvikling forstyrres. Forslagsstillerne ønsker, at der arbejdes på et fælles EU-forbud, men i den mellemliggende periode skal der indgås frivillige aftaler med medicinalindustrien for at sætte gang i en udfasning af stofferne. Hvis det ikke får en umiddelbar effekt, er det nødvendigt med et nationalt forbud.

Ad 6

Den offentlige sektor i Danmark indkøber årligt for mere end 100 mia. kr. og er dermed en væsentlig aktør på markedet. Den position betyder, at offentlige virksomheder er i stand til at stille grønne krav til deres indkøb. Regeringen har iværksat en kampagne for at hjælpe kommunerne i forbindelse med deres grønne indkøb. Indsatsen mangler imidlertid fokus på indkøb af produkter og materialer med hormonforstyrrende stoffer og er ikke ambitiøs nok. Forslagsstillerne mener, at der er behov for en restriktiv grøn indkøbspolitik med krav om, at offentlige indkøb, så vidt det er muligt, ikke omfatter produkter, som indeholder hormonforstyrrende eller potentielt hormonforstyrrende stoffer.

I første omgang foreslås, at staten går foran og indretter sin indkøbspolitik, således at der ikke købes